

נאשם באסם עבר-אליחי
נעלם הרצח של ניקמת-דם

נאיסה, אשת באסם
נשאר הרצח על כבודה-המשפחה

את פיו ויספר למישרה רברים מיר תרים. לכן בחרו ב"י מעשהו של באסם מחה את הבושה ממישפחה. אחי הכבוד, טארק, לא יצא אז שישה חודשים מהבית, בגלל הבושה שרצחו את אחיו ודמו לא ננקם. בחיים לא האמנתי שאקבל מאסר-עולם. שלושה ימים אחרי שנעצרתי ביקר אצלי רכו שרות-הביטחון במשור לש, ואמר לי שאני לא אשב הרבה זמן. הוא סיפר לי שאחי טארק משתחרר וידאג לי. אבל הדברים לא הסתדרו כך."

כאסם הועבר לכלא רמלה, הועמד למישפט באשמת-רצח וניסיון-לרצח. הסניגורים שלו היו עורך-הדין יצחק טוניק (מי שהיה אחרי-כך ראש ליסכת-עורכי-הדין ומבקר-המדינה) ושימעון בן-יעקב. בכפר ערכו מגבת כדי לא סוף את הכסף לסניגורים. ובכל זאת נשפט באסם למאסר-עולם.

אחרי שנתיים של מאסר, קצב נשיא-המדינה את עונשו, והוא החל יוצא לחופשות מהכלא. ב-1975 נערכה כ"י פר סולחה, ועניין ניקמת-הדם הוסדר. זה היה המיקרה האחרון של רצח על רקע של ניקמת-דם בכפר, אומר באסם, "היו מיקרי-רצח בגלל כבוד-המישפחה ודברים כאלה."

"אין לי כעס"

מאסר-העולם של באסם הסתיים אחרי שמונה שנים ושמונה חודשי-שנים. הוא השתחרר ב-1979 וחזר לכ"י רחוק. הוא נשא לאשה את נאיסה היפה, קרובת-מישפחה, שילדה לו שלושה ילדים.

"מאז שהשתחררתי, המישרה חיפשה אותי בגלל כל רצח שקרה בכפר. זה נכון שבכלא היכרתי רק עבריינים, אבל זו החברה בכלא. כאשר נרצח ב-1980 מישהו שהיכרתי בכלא, באו ועצרו אותי ל-20 יום. הרצח הזה לא פוענח עד היום. במיקרה אחר, שבו נרצח במרכז טייבה אדם שגם אותו היכרתי בכלא, עצרו אותי שוב, למרות שעדי-הראייה סיפרו כי הרוצחים היו שני נערים קטנים ורעים."

מאז הסולחה חזר השלום לשרור במישפחה שלנו, וכולנו כעת כמו אחים. אין לי כעס על אף אחד במישפחה, אומר באסם, אולי בהקדמה לסיפור החרש שלו, שבו הוא נאשם שוב

באסם עבר-אליחי מראה את מקום סציעתו לפני חודש וחצי

בן הרוד פתח את הבטן בסכין

השניים קיבלו טיפול רפואי והמישט"רה, שהזמנה, עצרה את שניהם. למרות שאיש מהם לא רצה לספר את הרקע למיקרה, העלתה החקירה כי רפיק, בן-האח, מתרועע עם צעירה יהודיה בשם מול. הוא נהג להביאה לכפר ומקיים איתה יחסים בביתו. קיום יחסים של זוג לא-נשוי בבית-המישפחה, כאשר בבית יש בנות או נשים נשואות, הוא בגדר בושה למישפחה. על כן, לטענת המישרה, היכה באסם את בן-האח בראשו במקל ופצע אותו. בן-האח לקח את אקדחו של אביו, המוחזק בכספת ברישיון, וירה בבאסם.

כאשר נעצרו השניים, היה באסם פצוע קשה. השופט האריך את מעצרו "כתנאי מרפאה". אלא שהמישרה העבירה את באסם לבית-המעצר בפתח-תיקוה, ושם התגלגל ביסורים קשים, ללא טיפול רפואי.

תאח אילנה אלון

עלידי המישפחה, באה לבקרו וראתה את מצבו. היא הרעישה שמיים וארץ כדי להחזירו לבית-החולים. רגלו של באסם כבר החלה להעלות נמק ומצבו היה אנוש. רק עקשנותה וזעמה של הסניגורית הצליחו להציל את רגלו של באסם.

השופטת שרה סירוטה, שלפניה הור"ב באסם לשם דיון במעצרו, שאלה אם הוא מבקש לפסול אותה, משום שהיתה נוכחת בעת היריות שירה בבית-המישפחה. באסם והסניגורית ביקשו מהשופטת לשבת בדיון, ולא לפסול את עצמה. אחרי שמיעת העדויות החליטה ה"שופטת לשחרר את באסם ממעצר ול"השאירו במעצר-בית, כדי שיוכל לקבל את הטיפול הרפואי המתאים.

עורכת-הדין כרמלה חנוך התלוננה לפני קצין-קבילות-הציבור של המישפחה על הטיפול המחפיר בבאסם.

מאיר בכפר-סבא באסם עבר-עליחי, כשהוא פצוע מיריות בגליו ובורעו. זמן קצר אחרי הופיע בן-האח, רפיק עבר-אליחי, פצוע בראשו מחפץ קהה.

כפציעת בן-מישפחה. הפעם נפצע רפיק, בנו של אחיו טארק, ראש-מועצת כפר-סידרה. ב-10 בינואר הופיע בבית-החולים

פרקליט סירוטה

הסמחה צעקה צעקות היסטוריות...

זיכרונות מזירת הרצח

"אני זוכרת את השופטים עוזבים את האולם במהירות, את הצעקות של השוטרים שניסו להשתלט על היריה. היחידה מכולנו שלא איבדה את עשתונותיה היתה שרה סירוטה."

"שכבנו על הארץ וכאשר נפסקו היריות וקמנו על רגלנו, ניגשה אלינו עדנה ארבל, שעבדה אצל עורך-הדין הייק. היא הראתה לנו פצע קטן ברגלה ואמרה: אני חושבת שנפצעתי, ואני בהריון."

"השוטרים פינו את הקהל מהאולם אבל את עורכי-הדין והפרקליטים השאירו במקום, וסגרו את הדלת. מכיוון שעדנה נפצעה, והיה צורך לפנותה לבית-החולים, הורידו אותה במעלית האסירים, יחד עם הרוצח, שנעצר במקום."

"לעיתונאי יאיר דקל היתה מצלמה, והוא הספיק לצלם תמונות בזירת הרצח."

"הכדור שפגע ברגלה של עדנה ארבל עבר קודם את מישפחת הכסא, והותיר שם חור הנמ"צ בכסא עד היום."

"אני לא זוכרת שגם כרמלה חנוך, הסניגורית של באסם היום, היתה אז באולם. אבל היו כל כך הרבה אנשים ומהומה גדולה שיתכן שלא ראינו אותה."

"את כתב-האישום הנוכחי נגד באסם הגיש הפרקליט משה שילה, שהוא צעיר, ואינו זוכר את הרצח בבית-המישפט."

כרמלה חנוך, המגינה כיום על באסם, זוכרת היטב את יום-הרצח. היא היתה אז עורכת-דין מתחילה, ועמדה בקצה האולם. היא זוכרת שהמתמחה של השופט קפצה בהיסטריה מעל דוכן-השופטים.

למרות שהינה נוכחת בעת הרצח, אין כ"י מלה חנוך מרגישה כל קושי להגן על באסם בתיק הנוכחי.

איש מבין הנוכחים בבית-המישפט בזמן הרצח לא שכח מאומה. כולם זוכרים את המיקרה כאילו קרה אתמול. שהרי לא בכל יום מזדמנות שופטות ופרקליטות אל זירת-הרצח, שומעות את מטחי-הירי מעל לראשן וראות את גווני-הקורבן שותתת דם לידן.

תמונה ממורסמת מאותם ימים היא תמונתה של השופטת סירוטה, עטויה גלימה ומעשנת סיגריה, כאשר גופת המנוח יושבת שמוטת-ראש על הספסל שמאחוריה. תמונה אחרת, בצהרונים של אז, הראתה את עורכת-הדין עדנה ארבל על כסא-גלגלים בבית-החולים איכ"י-לוב, לבושה בחצאית-מיני קצרצרה, כשבעלה הקצין לידה.

מספרת פרקליטת מחוז המרכז נורית שניט: "הייתי אז המתמחה של הפרקליט עמירם דננברג. הוא חיכה במסדרון עד שניגע תורו ואני נכנסתי לאולם כדי לשמוע טיעונים של שרה סירוטה לעונש במישפט-שוד."

"האולם היה דחוס באנשים. מאחורינו ישבו הנאשמים במישפט-הרצח, שחיכו לסיום מישפט השוד."

"כאשר סיימה סירוטה את טיעונה נשמעו לפתע יריות."

"כאשר ראו אותי אחרי-כך כמה יריות נורו, ידעתי רק לומר, המון. הרעש היה מפתיע וחזק, והתחילה היסטריה באולם. המתמחה של השופט, שפניה היו אל האולם, ראתה את הכל וצעקה צעקות היסטוריות. היה צורך להעביר אותה מעל הדוכן כדי להרגיעה."

"הספקתי להביט אחורה, וראיתי את באסם ממשוך לירות לעבר בן-דודו. היכרתי את פניו מדיונים קודמים במישפט, וידעתי מיהו. ראיתי את דודו שותת דם על הספסל, ואת בן-הדוד שחיפש מיסתור מתחת לשולחן שלפניו."